

ΑΝΤΙ ΚΥΡΙΟΥ ΑΡΘΡΟΥ

ΕΠΙΜΝΗΜΟΣΥΝΟΣ ΛΟΓΟΣ

ΕΙΣ Π. ΤΣΑΛΔΑΡΗΝ

κ. ΠΕΡ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ ΠΡΩΗΝ ΥΠΟΥΡΓΟΥ

ΚΑΙ ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Πένθος θαρὲν ἐκάλυψε τὴν λαϊκὴν ψυχὴν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος Παναγῆ Τσαλδάρη, τὴν λαϊκὴν ἐκείνην ψυχὴν ἣτις, ἐχομένη στερρῶς τῶν νομιμοφρόνων παραδόσεων, τῶν παραδόσεων τῆς Συνταγματικῆς Ἀληθείας, τῆς Ἠθικῆς καὶ τοῦ Δικαίου, συντονισθεῖσα πρὸ εἰκοσαετίας, ἐδημιούργησε τὸ Λαϊκὸν κόμμα. — Συντελεστὴς καὶ ἐγὼ ἐν τῷ μέτρῳ τῶν ἀθηνῶν μου δυνάμεων τῆς θεμελιώσεως τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος τὸ 1915, ἀγωνισθεὶς μετὰ τῶν συναδέλφων τῆς Ἀττικοβοιωτίας σκληροῦς καὶ ἐπικινδύνους ἀγῶνας διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν ἀρχῶν τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος, ἐθεώρησα ἐπιβαλλόμενόν μοι καθήκον, τῇ εὐγενεὶ ἀδείξαι τῆς Κερκυραϊκῆς ἐκ πολιτευτῶν ἐπιτροπῆς, ἣτις ἐκάλεισεν ἡμᾶς εἰς τὸ σεμνὸν τοῦτο μνημόσυον, νὰ λάβω τὸν λόγον, ἵνα δι' ὀλίγων διαγράψω τὰ χαρακτηριστικὰ ἐκείνου προσόντα, ἅτινα ἀνέδειξαν τὸν Παναγῆ Τσαλδάρην συνεχιστὴν καὶ θεμελιωτὴν ἀρχῶν, αἵτινες πρέπει νὰ ἐμπνέουν εἰς τὸ μέλλον ὡς ἡ μὲν τὸν ὁπαδὸς τοῦ κόμματος, ἀλλὰ καὶ τὴν νέαν γενεάν ἐν τῷ συνόλῳ τῆς.

Τὸ Λαϊκὸν κόμμα προέκυψεν ἐκ δύο πηγῶν. Ἡ μία, ἡ πολιτικὴ, προήλθεν ἐκ κληρονομίας τῶν παλαιῶν κομμάτων Τρικουπικοῦ, Θεοτοκικοῦ καὶ τῶν διαδόχων τοῦ Δελιγιαννικοῦ, ἀπόδειξις ὅτι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς περιέβαλεν εἰς τοὺς κόλπους τοῦ τοῦ ἐγγόνους ἐκείνων ὡν τὰ ὀνόματα ἀνεδείχθησαν παλαιότερον εἰς τὴν πολιτικὴν ἱστορίαν διὰ τὴν χάριν ἢ ἑτέρα πηγὴ, καθαρῶς λαϊκὴ, προήλθεν ἐξ ἀντιδράσεως κατὰ βροχὴν καὶ συστημάτων ἀντικειμένων εἰς τὰς νομιμοφρόνας παλαιὰς παραδόσεις, ἃς ὁ πολιτικὸς κόσμος εἶχε δημιουργήσει καὶ διδάξει ἀπὸ τοῦ 1864 μέχρι τοῦ 1912, ἥτοι ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Γεωργίου Α'.

Τὴν μεγίστην ταύτην μερίδα τῆς χώρας, τὴν συγκροτηθεῖσαν τὸ 1915 ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Δημητρίου Γούναρη ἀπεκάλεσαν οἱ πολιτικοὶ ἀντίπαλοι ἀντιδραστὴν καὶ ὁπορθοδρομικὴν, ἀλλὰ τοῦτο ἀποτελεῖ ἱστορικὴν πλάνην καὶ αἵμαθα θέβαιον ὅτι, ὅταν τέλεον κοπάσουν τὰ πάθη, ἥδη μετὰ τοὺς θανάτους τῶν μοιραίως ἡγηθέντων ἐνὸς μεγίστου ψυχικοῦ καὶ πολιτικοῦ διχασμοῦ τῆς χώρας, θ' ἀναγνωρισθῇ ἡ ἀλήθεια ἣν ἐξαγγέλομεν. Ἀπόδειξις, ὅτι, ὁ κόσμος οὗτος ὁ πολιτικὸς καὶ λαϊκός, ὁ συγκροτήσας τὸ Λαϊκὸν κόμμα δὲν ἦτο ἐκ συστημάτων ἀντιδραστῶν καὶ ὁπορθοδρομικῶν, εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι ἀπὸ τοῦ 1910, ὁπότε ἐπαφάνει εἰς τὸν πολιτικὸν ὄμιλον τῆς ἐλευθερίας Ἑλλάδος ὁ ἐκ Κρήτης ὁρμητικὸς πολιτικὸς ἀνὴρ, μέχρι τοῦ 1915, ὁ κόσμος οὗτος οὐδὲν οὐδὲν σκεδὼν ἠκολούθησε μετ' ἐνθουσιασμοῦ αὐτόν· τοῦτο ἔχομεν ἀτομικὴν πικρὰν πείραν διότι εἰς τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1912 ἀπετύχονεν πάντες οἱ τοῦ ἡνωμένου συνδυασμοῦ τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἐν Ἀττικοβοιωτίᾳ μετὰ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Δημ. Ράλλη· αἱ δ' ἐκλογαὶ ἐκείναι ἀνέδειξαν κοινοβουλευτικῶς πανίσχυρον τὸν ἐκ Κρήτης πολιτικὸν ἡγέτην.

Ἡ ἀντίδρασις προέκυψε τὸ 1915, ὅτε ἤρχισαν κλονιζόμενα τὰ θεμέλια θεσμῶν καὶ παραδόσεων ὑπὲρ τῆς αὐτοτελείας τῆς χώρας, ὑπὲρ τῶν πολιτικῶν, συνταγματικῶν καὶ θρησκευτικῶν θεσμῶν ὑπὲρ ὧν εἶχον κυρίως ἀγωνισθῇ οἱ Τρικουπῆς καὶ Δελιγιάννης ὅπως δημιουργήσωσι κοινὴν συνειδήσιν καὶ στερεὰν παράδοσιν. Ἡ ἀντίδρασις ὅθεν ἐγεννήθη, ὅτε οἱ θεομοὶ οὗτοι, πρὸς οὓς μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαθείας καὶ σεβασμοῦ ἀπέδωκεν ὁ λαὸς, ἤρχισαν ὑπονομεύμενοι καὶ κλονιζόμενοι. Ὁ κόσμος τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος, ἐχόμενος τῶν παραδόσεων τούτων, ἐφρόνει, ὅτι εἰς τὰ μικρὰ καὶ ὀλιγοεληθῆ κράτη τὰ ἔχοντα ὀλίγων δεσποταγμένων ἐλευθεροῦν πολιτικὸν βίον, συμφέροντα εἶναι ἢ διὰ τῆς ἐξελίξεως πρόσδος καὶ εὐημερίας καὶ οὐχὶ διὰ τῶν ἐπαναστάσεων αἵτινες πάντοτε ἐπανέρχονται εἰς τὰ βήματα τῶν ἀφίνουσαι ὀπισθεν αὐτῶν ἐρείπια. Ἀλλ' ἀντιθέτως ἐφρόνει ὁ ἀντίπαλος πολιτικὸς κόσμος.

Καὶ αἱ δύο αὗται δημιουργηθεῖσαι ψυχροσυνθέσεις συνεκρούθησαν ἐπὶ ὀλόκληρον εἰκοσαετίαν. Οἱ δύο ἀρχηγοὶ τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος Δημ. Γούναρης καὶ Παναγῆ Τσαλδάρης, ἀμφοτέροι πρῶτοι νομοθέται, μύσται τῆς Συνταγματικῆς ὁρθοδόξιας, ἀπαράσκευοι ψυχικῶς διὰ σκληροῦς ἀγῶνας καίμενοι ἐξω τῶν συνταγματικῶν θεσμῶν, ἐθεώρουν τὴν ζωὴν τῶν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον.

Ἐὰν ὁ Δημ. Γούναρης ἔθανε βίαιως, ὁ Παναγῆ Τσαλδάρης ἔθανε ἐκούσιως, διότι καμφθεὶς ψυχικῶς καὶ σωματικῶς ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντός τοῦ ὡς ἀρχηγὸς τοῦ κράτους ἠθέλησε νὰ παραμελῇ εἰς τὰς ἐπάλξεις τοῦ τοῦ ἔαξεν ὁ λαὸς μέχρι τέλους.

Ἡμεῖς οἱ τινες ὡς βουλευταὶ τοῦ κόμματος παρεκλογηθήμεν ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἀρχηγῶν Π. Τσαλδάρην ἐπιστοποῦνταμεν, ὅτι μετὰ τὰ θλιβερά γεγονότα τῆς 1ης Μαρτίου τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐκάμφοι οὐδὲν ψυχικῶς καὶ σωματικῶς. Ἡναγκάσθη, παρὰ τὰς προσπαθείας του, νὰ υποκύβῃ εἰς μέτρα, ἅτινα ἦσαν ἀνώτερα τῶν ψυχικῶν τοῦ δυνάμεων ἡναγκάσθη νὰ ἐκτραπῇ τῆς συνταγματικῆς ὁδοῦ αὐτὸς ὅστις ὡς θρησκείαν εἶχε τὴν Συνταγματικὴν ὁρ-

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΚΕΡΚΥΡΑΙΩΝ

Πρὸς τὸν Κερκυραϊκὸν Λαόν.

Εὐχαρίστως ἀνακοινοῦμεν τὸ κάτωθι εὐχαριστήριον τηλεγράφημα τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, σταλὲν ἅμα τῇ ἀναχωρήσει Του, καὶ ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἐκφράζω τὰ συγχαρητήρια τῆς Δημοτικῆς Ἀρχῆς πρὸς σύμπαντα τὸν Κερκυραϊκὸν Λαόν, ὅστις διὰ τῆς ἐπιδειχθείσης παρ' αὐτοῦ παραδειγματικῆς τάξεως καὶ ὑπερῶν αἰσθημάτων πατριωτισμοῦ καὶ εὐγενείας, συνετέλεσεν εἰς τὴν λαμπρὰν ἐπιτυχίαν τοῦ Ἑορτασμοῦ, προκαλέσας τὰ ἄκρας εὐμενῆς ὑπὲρ αὐτοῦ σχόλια τῶν εἰς τὰς Ἑορτὰς μετασχόντων ἐπισημῶν καὶ ἐν γένει ξένων.

Ὁ Δήμαρχος
Σ. ΚΟΛΛΗΣ

ΤΟ ΘΑΥΤΕΡΑΦΗΜΑ ΤΗΣ Α. Μ.
ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ἐν τῷ Ἀντιστο. Ἀρδρῳ
Ραδιογραφικῶς

Κύριον Δήμαρχον Κερκυραίων.

Συγκεκινημένος καὶ εὐγνώμων εὐχαριστῶ θερμῶς ἀγαπητὴν Κερκυραν διὰ τὴν ὥραιαν καὶ ἐγκάρδιον αὐτῆς δεξίωσιν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β.

Θοδοξίαν. Ἐκτοτε ἡ σφραγὶς τοῦ θανάτου ἀπετέθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ἐνθυνοῦμεθα, ὅτι ἡμέραν τινα ὠμιλήσαμεν αὐτῷ περὶ τινος νομοθετικοῦ διατάγματος. Ὑψωσε τὰς χεῖρας καὶ μετ' ἀπέλπιδα φωνὴν εἶπε. «Μὴ μοῦ ὁμιλῇτε περὶ αὐτῶν, αἱ συντακτικαὶ πράξεις καὶ τὰ νομοθετικὰ διατάγματα θὰ με δηγῇ-σούν εἰς τὸν τάφον». Ἦτο φωνὴ ἀνθρώπου παλαιόντος μετὰ τὴν συνειδήσιν του.

Ὁ Παναγῆς Τσαλδάρης ἦτο ὁ ἐνδεδειγμένος ἀρχηγὸς τοῦ Κράτους εἰς ὁμαλὰς περιστάσεις καὶ εὐρέθῃ ἀκουσίως ἀρχηγὸς Κράτους εἰς συνεχεῖς ἐπαναστάσεις.

Ἡ ἐπιβολὴ του, ἡ μεγάλη δημοφιλία του, δὲν ὤφειλετο οὐτε εἰς σωματικὴν παράστασιν, οὐτε εἰς δημαγωγικὴν ἐμφάνισιν, οὐτε εἰς συναρπακτικὴν ρητορικὴν δεινότητά, οὐτε εἰς ἐξαιρετικὴν εὐπορηγορίαν, ὡν παντάπασιν ἐστερεῖτο καὶ εἰς ὀλιγώτερον εἰς παροχάς. Ἀλλὰ τότε ποῖον ἦτο τὸ μυστικὸν τῆς ἐπιβολῆς του ἐπὶ τῶν πολιτευτῶν καὶ τοῦ λαοῦ; Τὸ ὅτι εἶχεν ὡς δόγμα, ὅτι ἡ ἐντιμότης ἐν παντὶ εἶναι ἡ ἀρίστη πολιτικὴ.

Τὸ πρᾶον καὶ ἡρεμὸν τοῦ χαρακτήρος του, ἡ καταπληροῦσα ψυχραιμία του, ἡ ἀκλόνητος ἐμμονὴ του εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς Πολιτικῆς Ἠθικῆς καὶ τοῦ Δικαίου, ἡ ἀλάνθαστος κρίσις του, ἡ διαλλακτικότης του ἐν παντὶ, ἐξαίρεσι τῶν ἀρχῶν του, διαλλακτικότης περισσώτερον ἐναντί τῶν πολιτικῶν τοῦ ἀντιπάλου ἢ ἐναντί τῶν φίλων καὶ ὁπαδῶν του.

Εἶναι κοινὸν μυστικὸν ὅτι ὁ παροήθησε τὴν φυγὴν ἐπαναστατῶν ἀντιπάλων του, ἐνθὺ δὲν ἐδί-

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

Η ΓΟΡΓΟΝΑ ΟΜΙΛΕΙ

Γεννήθηκα στὴ Σχερία, στὸ νηοὶ δηλαδὴ τῶν Φαιάκων, σὲ χρόνους μακρυνούς. Λέγανε, πῶς; ἔμοιαζα πάρα πολὺ μετὰ τὴ Γοργόνα Μένουσα, πού ἀπὸ πανέμορφο κορίτσι ἡ Ἀθηνᾶ τὸ μετέβαλε πρὸς αἴγριο σκῆτρο, γιὰ τὴν τιφτίας μετὰ τὸν Ποσειδῶνα. Ὅσοι φτιαγμένη μετὰ τοποθέτησαν στὴ μετώπῃ μιάς πανέμορφης Ἐκκλησιᾶς, πού ἐλουζαν τὰ πόδια τῆς τὰ ἥσυχά κύματα τοῦ λιμένα. Ἐκεῖ ἔζησα γιὰ ἀμέτρητα χρόνια. Σ' αὐτοὺς τοὺς καιροὺς εἶδα τόσα πολλά, πού ὁ νοῦς δὲν μπορεῖ νὰ τὰ συγκρατήσῃ. Εἶδα τὸ λιμένα γιομάτο πλοῖα, πού γύριζαν δοξασιμένα ἀπὸ μεγάλες νίκες, εἶδα νὰ μπαίνουν στὴν Ἐκκλησιάν, πού φύλαγα, παλλικάρια σιδηροσκεπάστα, κορίτσια φορτωμένα λουλούδια, γεροντες μετὰ μακριὰ κάτασπρη γενειάδα, εἶδα ἀμέτρητες φορὲς τὰ βώδια νὰ σέρνονται στὸ βωμό, εἶδα στὸ λιμένα ναυμαχίες, νίκες τῶν Φαιάκων καὶ τρελλὰς χαρές. Μὰ μετὰ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Φαίνεται, πῶς κάπου κει στὴν Ἰουδαίαν γεννήθηκε ἀπὸ κάποιον Παρθένον κάποιον παιδί, πού δὲν ἔμοιαζε μετὰ κανένα ἄλλο παιδί. Τὸ παιδί αὐτὸ ἔγινε ἄνδρας καὶ τὸν κήρυξαν βασιλεῖα οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόπου του. Λένε πῶς ἦταν μεγάλος βασιλεὺς, πῶς ἡ ματιὰ του ἔλαμπε πρὸ πολλοῦ ἀπὸ τὸν ἥλιο, πῶς τὰ χεῖλιά του ἔσταζαν μέλι, πῶς ἡ καρδιά του ἦταν γεμισμένη μονάχα ἀπὸ καλωσύνης. Κανένας βασιλεὺς δὲν εἶχεν ἀγαπητὴν ὡς αὐτός, ἀφοῦ καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἀδικοσκοτώμῳ του, οἱ φίλοι του ἐπλήθυναν τόσο, πού ἐπαλώθησαν σ' ὅλη τὴ γῆ. Οἱ παππάδες τῆς Ἐκκλησιᾶς πού ἔμενα, πολλὰς φορὲς ἀκούσα νὰ λέγουν, πῶς; φίλοι τοῦ Μεγάλου ἐκείνου βασιλεῖ τὰ βάλαν μετὰ τοὺς θεοὺς καὶ πῶς σκοπεύουν νὰ τοὺς διώξουν ἀπὸ τὸν Ὀλυμπο. Δὲν πέρασαν πολλοὶ καιροὶ καὶ τὸ κακὸ ἔγινε. Ἀγριεμένοι καὶ ντυμένοι μετὰ κούρελλα ἄνθρωποι κρατώντες στιλβόρους, στὰ χεῖρα καὶ δαυλοὺς ἀναμμένους, ἄλλοι ἐμπήκαν σὲν τρελλοὶ στὴν Ἐκκλησιάν μου, καταστρέψαν δὲ τὴν βρῆκα καὶ βάλανε φωτιά. Δὲν γλύτωσαν παρὰ οἱ κολῶνες καὶ οἱ τοῖχοι. Ἐγὼ ἔλασα μέρος ἀπὸ τὸ κομμί μου, μὰ στάθηκε στὸν τόπο μου μετὰ ματιὰ δολωμένη. Ἐκεῖ ἔμενα λησμονημένη ἴσα μετὰ μιά μέρα, πού ἡ γῆ ἄρχισε νὰ τρέ-

στασε· ἀποχωρισθῇ ἀδιαλλάκτων φίλων του καὶ συνεργατῶν προσφίλων. Ὁ χαρακτήρ του αὐτὸς ὑπῆρξεν τὸ μυστικὸν τῆς ἐπιβολῆς του.

Τρέφομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι, ὅταν ἡ χώρα ἀνακτησῇ πλήρως τὴν ψυχικὴν τῆς γαλήνης καὶ ἐνότητά, καὶ εὐτυχῶς ἐδεύει ἡρέμα πρὸς τὸν ἐθνικὴν τοῦτον σταθμόν, τότε ἀσχετῶς πολιτικῶν διαίρεσεων θ' ἀνομολογήσωσι πάντες, ὅτι ὁ Παναγῆς Τσαλδάρης ὡς πολιτικὸς ἡγέτης ἐδείξατο τὴν Συνταγματικὴν ὁρθοδόξιαν, τὴν Χριστιανικὴν φιλαλληλίαν καὶ διαλλακτικότητά, τὸν σεβασμὸν εἰς τὰς παραδόσεις τοῦ λαοῦ, τὴν ἐλευθερίαν καὶ πολιτικὴν ἠθικὴν.

Ἐστῶσαν ταῦτα διδάγματα διὰ τοὺς ἐπιγιγνώμενους.

Ἐστὼ Αἰωνία ἡ μνήμη τοῦ Παναγῆ Τσαλδάρη.

μη καὶ στὰ τίναμά της βρέθηκα ῥιγμένη καὶ κομματιασμένη στὰ χῶματα. Ἀκούσα νὰ λένε, πῶς; ἔγινε σεισμός. Μετὰ τὸν καιρὸ χῶματα πῶσαν πᾶνόν μας, χῶματα βλαστῆσαν, χάθηκα, λησμονήθηκα. Μὰ κάποια μέρα, ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια, ἔνας μεγάλος βασιλεὺς ἦλθε πρὸ πᾶνός μου. Ἐνοιώθα τὰ πόδια βαριά νὰ με πλάκωνουν. Ἀκούω «Ἐδῶ σκάφτε» ἔλεγε. Ἐσκάφταν, ἔσκάφταν. Σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ σίδερό με κτύπησε στὸ στήθος. Ἐνοιώσα καί ποιο πόνο, μὰ πῶς πολὺ ἔρεμα στὴ σκέψη. Πῶς τώρα θὰ με κομματιάσουν. Μὰ δὲν ἔγινε αὐτό. Μετὰ προσοχὴ ἔβγαλαν ὅλα τὰ χῶματα καὶ ἐγὼ μετὰ χαρὰ ἐνοιώσα καὶ πάλι νὰ με λούσῃ ὁ ἥλιος. Ὅλοι με θαυμάζανε, ὅλοι με ἀγαποῦσαν, ὅλοι με λούσαν μονάχα γιὰ μένα. Εἶδα καὶ τὰ μερὲς παλιὰς δόξας. Ἦμουν ὑπὸντισμένη. Ἐπειτα ἀπὸ καιρὸ με ἔθραν ἀπὸ κεῖ καὶ με ἔβλεπαν σ' ἕνα καινοῦργιο σπῆτι, ὅπου δεχόμενα αχρικὰ μεγάλους ἐπισκέφτες, πού ἤλθον γιὰ με μετὰ θαυμασμὸ καὶ αἰλωσύνη. Ἐπίστεψα πιά, πῶς τὰ βίωσάν μου τέλειωσαν, πῶς; ἐδῶ θὰ ἴδω σιόνια. Μὰ ἡ τύχη μου ἄλλα μὲ ἔπλεξε. Ἀκούσα μιὰ μέρα νὰ λένε πῶς τὸ βασιλεῖα τοῦ τόπου, ἵνα βασιλεύῃ πού ἐνοσάρκωνε τὰ ἵερα ὅλα τῆς Φυλῆς τῶν βασιλῶν, τὸν ἀπὸ καιροῦ καὶ χρόνια ὁ κόσμος καρτεροῦσε, πῶς τὸν βασιλεῖα αὐτὸν ἔδωκεν ἀπὸ τὸν τόπο του ἡ μαύρη ἀγνωμοσύνη καὶ πῶς ἔμενε σὲ ξένον τόπο. Ἀκούσα, πῶς τὸ παλάτι τοῦ βασιλεῖα ἐκείνου θὰ αὐτὸ ἔδιναν ἐμένα νὰ κατοικήσω. Αὐτὸ καὶ ἔγινε. Μιὰ μέρα ἔστησα τὸ θρόνο μου κοντὰ στὸ θρόνο τοῦ ἀδελφοῦ Βασιλεῖ. Πόσες φορὲς μὲ φάνηκε, πῶς; τὸν ἔβλεπα τὴ νύχτα νὰ τρυγυρῇ τὴ δωμῆτα τοῦ παλατιοῦ, νὰ περνᾷ ἀπὸ κοντὰ μου καὶ με ἀγάπη νὰ μοῦ χαμογελάει! Ἀλλὰ πορὲς μ' ἐρωτοῦσε νὰ τοῦ πῶ σὰν εἰ γίνηναι τὰ πράγματα τὰ παλατιοῦ, μὰ ἐγὼ δὲν ἤξερα τί νὰ ἀπαντήσω. Θυμᾶμαι πῶς κάποτε τοῦ εἶπα νὰ ἔμπνησιν κάποιον, πού κοιμῶνται στὸ παλάτι, πού, ὅπως ἀκούσα, ἦταν ὁ φύλακας μου, ἐκεῖνος πού με εἶχε στήσει ἐκεῖ πού ἔμενα. Ἦτσι πέρασαν κάμποσα χρόνια. Μὰ μετὰ μέρα ἀκούω κανονιές, φωνὲς χαρᾶς, ἀντάρα. Δὲν ἤξερα τί συμβαίνει. Οἱ φωνὲς μεγαλώνουν, οἱ φωνὲς πλησιάζουν. Ἀκούω «Ζήτω ὁ Βασιλεὺς!!» Τότε κατάλαβα. Θὰ γύρισε ὁ διωγμένος Βασιλεὺς καὶ θὰ ἀρχίσουν στὸ παλάτι του. Κι' ἐγὼ τώρα τί θὰ γίνω; Ἡ νυχτιά μου πέρασε μετέτοιους συλλογισμούς. Μὰ σὰν ἡμέρας ἀκούω πολλὰς ὁμιλίας. Προσέχω. Ἐλέγαν «ὁ Βασιλεὺς ἔρχεται» Σὲ λίγο ὁ Βασιλεὺς βρίσκεται ἀπέναντί μου. Ἀλλοίμονον!! Δὲν ἦταν ἐκεῖνος, πού ἐπλανῶτο τίς νύχτες στὸ παλάτι. Ἐκείνος—ἔλεγον—πῶς δὲν θὰ γυρίσῃ πιά ἐδῶ.

Καὶ ὅμως ἦταν ὁ βασιλεὺς, ὁ γιὸς τοῦ Βασιλεῖ. Μετὰ κῦταξε καὶ αὐτὸς με καλωσύνη, ἐκτίναξε τὸν συνοδό του καὶ στὸ τέλος εἶπε «Ὑποθέτω, πῶς θὰ βρῆτε νὰ στεγασθῇτε ἄλλοι». Γιὰ ποῖον τὸ εἶπε; Γιὰ μένα γιὰ τοὺς ἄλλους; κατοίκους τῶν ἑλλανδωμάτων; γιὰ τὸν συνοδό μου, πού ὡς γιὰ ἐμοὶ γιὰ ὅλους; Καὶ τώρα ἐγὼ τί θὰ γίνω; Μὰ ἡ ψὶς διπλὴ μοῦ πλάκωνει τὴν καρδιά. Πρῶτα γιὰ τὸν βασιλεῖ, πού ἦλθε δὲν ἦταν Ἐκεῖνος, πού γύρισε τίς νύχτες στὸ παλάτι, ἔπειτα γιὰ τὸν ἐγὼ τί θὰ γίνω».

ΠΕΡ. ΑΤΤΙΚΟΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΥΠΟΔΕΙΞΕΙΣ

Κατά την γενομένην Δοξολογίαν ἐν τῷ Φρουρίῳ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς παρετηρήθη τὸ ἐξῆς ἀποτόν. Ἡ στρατιωτικὴ παράταξις καίτοι ἡ 10ῃ ἡγρο περασμένην δὲν εἶχε περατωθεῖ καὶ τ' αὐτοκίνητα τῶν ἐπιστήμων ἤρχισαν νὰ καταφθάνουν. Ἡ ἀδελφολογία αὕτη καθυστέρησις συνετέλεσεν ὥστε τὴν στιγμήν τῆς ἱερῆς τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ Ἡμερῆς Ἀντιστρατιγίου κ. Παναγιωτῆ, ἀντιπροσωπεύοντος τὴν Κιβέρννησιν κατὰ τὰς ἐνορίας, ὁ λόχος πεζικοῦ ὁ συνοδεύσας τὴν σημαίαν τοῦ Τάγματος νὰ εὐρίσκηται εἰς τὸ μέσον τῆς πλατείας εἰς φάλαγγα κατὰ τριῖδας καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν διόδον τῶν αυτοκινήτων τῶν ὁποίων ἡ ἀτελεστέτης, σερρά ἐφθάνε σχεδὸν μέχρι τῆς πύλης τοῦ Φρουρίου! Οὕτω ὁ κ. Παναγιωτῆς ἠναγκάσθη νὰ κατέβῃ ἐκ τοῦ αυτοκινήτου ἐναντι τῶν Μαγιστρῶν καὶ νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν ἑκκλησίαν πεζῇ, ἐνῷ ἡ παράταξις καὶ ὁ λόχος ἐκεῖ πού εὐρίσκειτο παρουσιαζόντων ὅπλα! Εἰς ἐπίμετρον δὲ τῆς ἀκαταστασίας κάποιος ἀνίδεος εἰλε τὴν ἐμπνευσίαν νὰ διατάξῃ τὴν Παλαιὰν Φιλαρμονικὴν νὰ παῖξῃ τὸν Ἑθνικὸν Ὑμνον!! Καὶ ἐκεῖ ἀντὶ νὰ τελειώσῃ ἡ σειρά τῶν αυτοκινήτων γὰρ νὰ μείνῃ ἐλευθέρῃ ἡ Πλατεία διὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ Βασιλέως... ἐσταμάτησαν ὅλα... μέχρις ὅτου παύσῃ ὁ Ὑμνος. Δὲν γνωρίζομεν ποίος τὰ ἐκανόνισεν ὅλα αὐτὰ γὰρ νὰ τὸν συγχαρώμεν, ἀλλὰ εἴθ' ὅσον δὲν ἐγνώριζε δὲν ᾔσχετο νὰ τοῦλάχιστον κανένα ἄλλον εἰδικώτερον; Εὐτυχῶς ποῦ ἡ διαφορὰ τῶν ὁρολογίων ἔσωσε τὴν κατὰ στασιν, διότι ἐδόθη καιρὸς νὰ ἀποβιβασθῶν ὅλοι οἱ ἐπιβαίνοντες τῶν αυτοκινήτων, εἰδ' ἄλλως ἂν τὰ ὁρολόγια ἦσαν ἀκριβῆ, ἀσφαλῶς καθ' ἡνσιγμὴν εἶχαν σταματήσει ὅλα (10.30') ἐκεῖ πού εὐρίσκειτο λόγῳ τῆς ἀνακρούσεως τοῦ Ἑθν. Ὑμνου θὰ πρῶτον ὁ Βασιλεὺς καὶ τότε φανταίνεται καθεὶς εἰ θὰ ἐγένετο!!

ωρεω

Καλὸν θὰ εἴναι διὰ τὸ μέλλον ἐφ' ὅσον ὁ γνωστὸν συγγὰ θὰ ἔχωμεν τὴν τιμὴν νὰ ὑποδεχόμεθα τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα—καὶ μάλιστα πολὺ γρηγορὰ ὥστε ἐγνώσθῃ—νὰ εἰδόμεν μεγάλη προσοχὴ εἰς τὸν καθορισμὸν τούτου ἀκριβοῦς ὥστε καὶ δι' ὠρισμένου ὁρολογίου ὅσον καὶ εἰς τὸ ὅριον πέραν τοῦ ὁποίου νὰ μὴν ἐπιτρέπεται ἡ αἰτοδὸς αυτοκινήτου εἰς τὸ Φρούριον. Διότι π. χ. ἐὰν εἰλῇ ὁρίσθῃ ὅτι πέραν τῆς 10 καὶ 1/4 δὲν θὰ ἐπιτραπῇ ἡ εἰσὸς αὐτοκινήτου πλην τοῦ τῶν ἀνωτάτων ἀρχῶν, θὰ ἐφρόντιζεν ἕκαστος ἐκ τῶν προσκεκλημένων νὰ παρενρῇ ἐγκαίρως ἐντὸς τοῦ Φρουρίου καὶ εἶτα θὰ παρείχετο καὶ ὅλος ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος διὰ τὴν καθορισμένην καθ' ἱεραρχίαν προσέλευσιν τῶν κ. κ. Νομάρχου, Διοικητοῦ Μερραρχίας καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Κυβερνήσεως.

ωρεω

Κατὰ τὸν τελεσθέντα τὴν 10 Μαΐου ἱ. Σχολικοὺς ἀγῶνας ἐπὶ Παναθηναϊκῶν Στάδιον ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Βασιλέως 2500 Μαθηταὶ καὶ Μαθητρίαι ἐβύλλαν ἐκτὸς τοῦ ἐθνικοῦ μαζῶν καὶ τὸν Ὀλυμπικὸν Ὑμνον τοῦ Σπύρ. Σαμάρα ὁ ὁποῖος ὡς γνωστὸν πρωτοπέθηκε σὺν τῷ Ὀλυμπικῷ; ἡγῶνας τῶν Ἀθηνῶν τὸ 1896. Οἱ εἰδὸς ἀργανεύει τῶν γυμναστικῶν ἐπὶ δεξιῶν δὲ ἦτο δυνατόν νὰ τὸν συμπεριλάβουν εἰς τὰ πρόγραμμα τῶν ἀγῶν εἰς ἕνα ὕμνον ἀναφερόμενος εἰς τοὺς ἀγῶνας γραμμένον; ἀπὸ τὸν Πιο-ἡγῶνα Κωστή Ἑλλαδικὰ καὶ τοὺς εἰς ἀπὸ Κερκυραίων; ἢ καὶ τὴν εὐκαιρίαν ἐρωτώμεν. Τὶ ἀπέγινε τὸ ποσὸν τὸ προεβλὸν ἐκ τοῦ πρωτο-

βουλῆς τοῦ Ἑθν. Μελοδράματος ἐκτελεσθέντος Μουσικοῦ μνημόσυνου εἰς μνήμην τοῦ Σαμάρα, χρηματικὸν ποσόν, τὸ προοριζόμενον διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς προτομῆς του; Νομίζομεν πῶς θὰ ἐπρεπε ὁ κ. Δημάρχος νὰ ἐνδιαφέρετο περὶ αὐτοῦ τοῦ ζητήματος. Θὰ προτείνωμεν μάλιστα καὶ τὴν ἐξῆς γνώμην. Ἡ προτομὴ τοῦ Σαμάρα κατασκευαζομένη ἐν ἀνάγκῃ καὶ δαπάναις τοῦ Δήμου νὰ ἐτοποθετεῖτο μετὰ τῆς προτομῆς τοῦ Μαντζάρου ἢ ἐντὸς τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου ἢ ἐκτὸς αὐτοῦ ἀνά μίαν εἰς ἕκαστον κηπῶν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τῆς κλίμακος. Πρὸς τὴν τοῦ Μαντζάρου δὲν θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ κατασκευασθῇ ἄλλη, διότι θὰ ἤδύνατο κάλλιστα νὰ χρησιμοποιηθῇ ἡ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ τοποθετημένη, ἀντὶ τῆς ὁποίας θὰ κατασκευάζετο δι' αὐτὸ κατὰ ἄλλο ἀρμόζον εἰς τὸ σχέδιον τοῦ μνημείου.

ωρεω

Ἀλγερινὴν ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν ἡ ἐκ τῶν ἐορτῶν τῆς ἑνωσεως ἀπουσία τῶν Βουλευτῶν Κερκυρας. Φρονούμεν ὅτι προκειμένου περὶ μιᾶς τοιαύτης ἐπέτειος ἀναφερομένης εἰς γεγονὸς διὰ τὸ ὅποιον οἱ προπάτορες μας ἐθνίσαν καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν τῶν εἰς τὸν βορρὴν τῆς Ἑλευθερίας; τῇ ὁποίᾳ ἡμεῖς καὶ συνεπῶς καὶ οἱ Βουλευταὶ ἀναίτως χαϊρόμεθα ἐπρεπε νὰ παραμερισθῇ καθεὶς εἰς τὸν ἀπασχολήσεως, δεδομένου ἄλλως τὸ εἰς ἐξαιρετικὰ ἐφέτος ἡ ἐπέτειος αὕτη προσελάμβανεν ἐπὶ λαμπρότερον τὴν ἐορταστικὴν τῆς ὕψιν λόγῳ τῆς παρουσίας τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως εἰς τὴν Κέρκυραν. Ὁ μολογούμεν ὅτι δὲν ἀναμένομεν τοιαύτην ἐκ μέρους τῶν στασιν.

ωρεω

Ἡ ἀνέθεσις τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν εἰς τὸν ἐν ἀποστρατείᾳ Σύντηκον κ. Θεόδωρον Σκυλακάκη ἐσχολιάσθη ποικιλοτρόπως ἀπὸ τὴν μερίδα ἐκείνην τοῦ τύπου ἡ ὁποία ἔχει καθεὶς συμφέρον νὰ μὴν ἐπέλθῃ κάποια τάξις ἐπὶ τὸ Κράτος. Γὰρ μᾶς ὅμως καὶ γὰρ ὅσους ἔχουν γινώσκοντες τὸν ἄνδρα τούτον εἰς τὸ στρατιωτικὸν καὶ οἱ πολιτικὸν τοῦ στάδιον ἀποτελεῖ αὕτη ἐγγύησις τοῦ ὅτι τὸ Ὑπουργεῖον εὖρε τὸν ἀνθρώπον του. Αὐτὸ μαρτυροῦν καὶ αἱ δηλώσεις του. «Εἴμι τῆς γνώμης ὅτι ἐνδείκνυται μίαι μεταβολὴ ἐπὶ τὰ βελτίᾳ εἰς τὸ Κράτος καὶ ὅτι ἐκείνη ὁρεῖται νὰ προσφέρῃ πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν τὸ μέρος τῆς θυσίας τὸ ὅποιον τῷ ἐναλογῇ. Μόνον μὲ τὴν συστηματικὴν μετατροπὴν τοῦ Κράτους ἀπὸ βουρετολογικὸν εἰς Κράτος παιδαγωγικὸν εἰς τὸ ὅποιον ἕκαστος νὰ δρᾷ πραγματικὰ εἰς τὴν ἐξάχθη θὰ μὴν μὴν νὰ γνωρίζομεν «Καλὰς ἡμέρας».

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΣΤΗΝ ΚΕΡΚΥΡΑ

Οὐδέποτε οἱ Κερκυραῖοι θὰ ἐνθυμούνται ἴσως τὴν κοσμοσυρροὴν καὶ τόσον παραλήρημα ἐνθουσιασμοῦ ὅσον κατὰ τὴν ἐδῶ ἀφίξιν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Διαδόχου. Ἡ κωδωνοκρούσεις τῶν ἐκκλησιῶν τὴν 9ην πρωΐνῃν τῆς 20 Μαΐου ἔδωσαν τὸ σύνθημα τῆς ἀφίξεως τοῦ Βασιλέως, καὶ οὐδὲν ὀλίγον ὑπερῆφανα πολεμικὰ ἀγκυροβολοῦσαν στὸν λιμένα. Ἀπὸ τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἀρχισε ἡ προσέλευσις τῶν ἐπισήμων, τῶν Ἀρχῶν, τῶν Σχολείων, τῶν Σωματείων καὶ χιλιάδων λαοῦ εἰς τὴν προκυμαίναν διὰ νὰ ὑποδεχθῶν τὸν Βασιλέα τὸ σύμβολον τῆς ἐνότητος καὶ τῆς γαλήνης. Τὴν 10.45' πλευρίζει ἡ φέρουσα τὸν Βασιλέα καὶ τὸν Διάδοχον ἀτμάκατος, εἰς τὴν ἀποβάθραν τοῦ λιμεναρχείου. Τὶ ἔγινε αὐτὴν τὴν στιγμὴν δὲν περιγράφεται, δὲν ἄκουε κανεὶς τίποτε ἄλλο παρὰ μίαν μυριόστομον φωνὴν «Ζήτω ὁ Βασιλεὺς» «Νὰ μᾶς ζήσης».

Μόλις ἀπαβιβάσθη ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Διάδοχος, καὶ προσφωνηθέντες ὑπὸ τοῦ Δημάρχου κ. Κόλλα, ἐχαιρέτησαν καὶ ἡχοῦντο στὰς παρισταμένους ἀρχὰς καὶ ἐπισήμους, ἀμέσως δὲ κατηνθύνθησαν εἰς τὸ Μνημεῖον τοῦ ἀγνώστου Στρατιώτου, τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καταθεσάντες στέφανον, ἅπ' ἐκεῖ δὲ δι' αὐτοκινήτου μετέβησαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος. Κατὰ τὴν διαδρομὴν τὰ ὅσα ἐξ ἐνθουσιασμοῦ ἐγένοντο εἰς Αὐτοὺς εἶναι ἀνώτερα καὶ περὶ γραφῆς. Τὶ παραληρησμοὶς! Τὶ χαρά! Τὸ ἔθνος γίνετο καὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας καὶ τὴν ἐπομένην στήν Δοξολογίαν, στήν παράστασιν καὶ στὴν Γυμναστικὰ ἐπιδείξεις πού παρενρῆθησαν ἀληθινὴ ἀποθέσις. Καὶ κατὰ τὰς δύο ὑπολοίπους ἡμέρας τῆς ἐδῶ παραμονῆς τῶν ἀπ' ὅπου καὶ ἀνδιήρχοντο καὶ εἰς τὰς ἐξοχὰς πού ἐξέδραμον, παντοῦ ἐγένοντο εἰς αὐτοὺς αἱ ἐνθουσιώδεις ἀποσιώσεως καὶ ἀγάπης.

Ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Διάδοχος ἀνεχώρησαν διὰ τὰς λοιπὰς Ἰονίους Νήσους τὸ βράδυ τοῦ Σαββάτου 23 Μαΐου.

ΤΥΠΟΙΣ Κ. ΒΡΑΔΗ.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἰδρυθεῖσα τῷ 1841.

Κεφάλαια Μετοχικὰ καὶ ἀποθεματικά δρ. 1.205.000.000

ΚΑΤ' ΑΘΕΣΕΙΣ ΓΗ (31 12 34) 9.850.000.000

Ὑποκαταστήματα καὶ Πρακτορεῖα καθ' ἅπασαν τὴν

Ἑλλάδα καὶ ἐν Αἰγύπτῳ.

Εἰς Κάιρον, Ἀλεξάνδρειαν καὶ Ζαχαζίκ.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Δέχεται καταθέσεις Ταμειυτηρίου, Ὁφεικῶν καὶ ἐπὶ προθεσμίας.

Ἐκτελεῖ πάσης φύσεως Τραπεζικὰς ἐργασίας ὑπὸ ἑοφίας ἑαυτοῦ ἐνὶ εὐνοϊκῶς.

Ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ Ἰδρυσε

τὴν HELLINIC BANK TRUST Co

51 Maiden Lane, πρὸς ἐξουπρήτησιν τῶν

ἐν Ἀμερικῇ Ὁμογενῶν.

ΣΚΕΨΙΣ ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΚΕΡΚΥΡΑ'Ι'ΚΑ

Ὁ «Σκεπτικιστὴς» τῆς ἐφημερίδος «Πρωτὰ» τῶν Ἀθηνῶν σὲ ἀρθροῖδόν του τὸ ἀναφερόμενον εἰς «ΕΠΤΑΝΗΣΙΑΚΑ» γράφει μεταξὺ τῶν ἄλλων... «Αὐταὶ αἱ διηγήσεις», αἱ ἀναφερόμεναι δηλαδὴ, εἰς τὰ ἐπικρατοῦντα τότε ἐν Κερκύρᾳ ἡθῇ καὶ ἔθῳ ἐγίναν ἀφορμὴ νὰ σχηματισθῇ στῆς Παλαιοελλαδικῆς ἐπαρχίας μιὰ παρεξηγημένη φράσις διὰ τὴν Κέρκυρα. Τὴν ἐλεγαν «Ἑλευθερία Κέρκυρα».

Τὸ ἀληθὲς ὅμως εἶναι πῶς δυστυχῶς καὶ σήμερα ἀκόμη αὐτὲς οἱ «Παλαιοελλαδικῆς Ἐπαρχίαι» μὴ δὲ τῆς Πρωτεύουσος ἐξαιρουμένης—παρὰ τὴν πρόοδόν τους καὶ τὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἐπιπέδου τῆς μορφώσεως τῶν ἐν σχέσει μετ' ἐπὶ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην—ἐξῆκολογούσων νὰ παρεξηγηθῶν οἰκτρά, τὸν ἔμφυτον καὶ πανθομολογούμενον πολιτισμὸν τῆς Κερκύρας, ὁ ὁποῖος συνδιαζόμενος μετ' ἐπὶ τὴν παλαιὰ φιλοξενίαν τῶν κατοίκων τῆς φθάνοντα μέρι ξενονιανέας παρουσιάζει πραγματικὰ καὶ ὑπὸ τὴν καλὴν σημασίαν «Ἑυρωπαϊκῶς» τὴν Κέρκυραν.

Τῆς τοιαύτης παρεξηγήσεως ἀπὸ δειγμάτων λαμβάνουσιν ἐξ ἰδίας περὶ τῆς καθημερινῆς οἱ ἀπειροπλήρεις ἐπισκέπται, οἵτινες ἀναγκάζονται νὰ ὁμολογήσωσιν τὴν οἰκτράν πλάνην στὴν ὁποίαν εὐρίσκοντο πρὶν ἢ πατήσωσι τὸ ἔδαφος τῆς Κερκύρας.

Ἀντι—Σκεπτικιστῆς.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ
Π. ΤΣΑΛΔΑΡΗ

Σταυροπρεπὲς καὶ ἐπιβλητικὸν ἐτελέσθη τὴν πρωτὰν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας κ. Ἀλεξάνδρου καὶ ἐν μέσῳ ἀληθοῦς συρροῆς κόσμου τὸ Μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου πρῶτον Πρωθυπουργοῦ καὶ ἀρχηγοῦ τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος Παναγῆ Τσαλδάρη παρὰ τῶν ἐνταῦθα ὁπαδῶν του.

Κατ' αὐτὸ παρέστησαν ὁ Βουλευτὴς κ. Σπ. Θεοτόκης, ὁ κ. Νομάρχης, ὁ κ. Δήμαρχος μετὰ πλείων ἐκ τῶν Δημ. Συμβούλων, ὁ κ. Διευθυντὴς τῆς Αστυνομίας, οἱ πρῶτον Βουλευταὶ καὶ πολιτευόμενοι τοῦ Ἑθν. Λαϊκοῦ κόμματος, πλείστοι ἐκ τῶν προισταμένων τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Κράτους, τὰ Προεδρεῖα διαφόρων Σωματείων τῆς πόλεως μας καὶ τὸ Μουσικὸν σῶμα τῆς «Μαντζάρου».

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ Μνημοσύνου ὁ κ. Σπυρ. Βελλιανέτης διηγήτορας καὶ πολιτευτὴς τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος, κατέθεσεν δάφνινον στέφανον ἐκ μέρους τῶν ἐν Κερκύρᾳ Λαϊκῶν συνοδούσας αὐτὸν καὶ μετ' οὐν, ἀλλὰ συγκινητικὴν κατάθεσιν.

Μετ' αὐτὸν ὁ πρῶτον Ὑπουργὸς καὶ βουλευτὴς τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος Ἀττικοβοιωτίας κ. Ἀργυρόπουλος, Ναύαρχος ἐν ἀποστρατείᾳ καὶ πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου ἀποστρ. ἀξιωματικῶν τοῦ Ναυτικοῦ, ἐξιστόρησεν ἐν συντομίᾳ τὴν δρᾶσιν τοῦ μεταστάντος ἀπὸ τῆς ἐδῶσεως τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος (1915) μέχρι τοῦ θανάτου του καὶ τὴν ὑπὸ τὴν δημοσιεύσιν ἀντὶ κυρίου ἀρθροῦ.

Ἐξουσιοδοτεῖ τὸν κοινοτικὸν ἐμβολὸν ἑορτάζοντος Ἀλαμάνον ὅπως ἐπιδώσῃ ἀντιγραφὸν τοῦ παρὸντος ἀρθροῦ ἐπὶ τῇ Α. Μ. τὸν Βασιλέα κατὰ τὴν ἐνταῦθα ἐκείν του.

Ὁ Πρόεδρος Νικόλαος Σαγιάς. Τὰ μέλη Σπυρ. Παπαδάτος, Ν. Ἀλαμάνος, Εὐάγ. Ἀλαμάνος, Γ. Γραμμένος, Διον. Παπαδάτος.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΟΛΟΓΙΚΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΛ 54.Υ1.Φ5.0115

ΕΠΙ ΜΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ

Ὁ ἔγκριτος δικηγόρος τῆς πόλεως κ. Σπ. Μυλωνάπουλος δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὴν «Κέρκυραν» συνηγορεῖ καὶ αὐτὸς ὑπὲρ τῆς συστάσεως τῆς εἰδικῆς Ἑποπτικῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὴν ἐπιβλέψιν τῶν ἐκτελουμένων ἐξωραϊστικῶν καὶ μὴ ἔργων.

Ὅπως καὶ εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον μας ἐγράψαμεν καὶ ἡμεῖς ἐμὲθα σύμφωνοι ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ζητήματος καὶ μάλιστα διευτυώσαμεν καὶ τὴν γνώμην μας.

Ἀπὸ τοῦ σημείου ὅμως αὐτοῦ ἔως τοῦ νὰ ἀποκαλῇ Ἀθῆνας τὸ Ταμεῖον καὶ τὸ Ταχυδρομεῖον ὑπάρχει μεγάλη διαφορά.

Θὰ τοῦ ἐπενθυμίσωμεν δὲ ὅτι καὶ ἡ δὴ «Ἀθῆνας» δὲν θὰ συνέβαιναν, ἂν ἐπενέβαιναν ὡς ὤφειλεν ὁ Δήμος. Διότι εἶναι γνωστὸν πῶς τὸ παλαιὸν κτίριον τοῦ Ταμείου διὰ τροποποιήσεως τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως ἐφαινομένη καὶ πῶς δὲν κατεδαφίσθη διότι τὸ Δημ. Συμβούλιον διὰ ψηφισμάτων τὸν ἐξήγησε τὴν ἄρσιν τοῦ Διατάκτου καὶ τὴν μετατροπὴν τοῦ εἰς Ταμείου καὶ Ἐφορείαν, ἐνῷ ἂν δὲν συνέβαιναν οὕτω θὰ ὑπῆρχεν ἐκεῖ μία πλατεία.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ Ταχυδρομεῖον, πάλιν ἂν ἐπενέβαιναν ὁ Δήμος καὶ ἐξήτει τὴν ἀπαλλοτριώσιν τῶν ἐρειπίων τῶν εὐρισκομένων ἐναντι τοῦ Ἀγορείου καὶ Ταχυδρομείου, προσφέρων καὶ τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν ἀπαλλοτριώσιν ποσὰ, ἀσφαλῶς καὶ ἡ πλατεία τοῦ 10ου Συντάγματος δὲν θὰ ἐκωλοβοῦτο καὶ ἡ «Ἀθῆνα» αὐτὴ—ὅπως εἶναι ἀποκαλεῖ—θὰ ἡγείρετο κάπου ἄλλου.

Τώρα ἂν συνέπεσε ἡ πολεμικὴ του κατὰ τῶν ἀποχωρητηρίων τὰ ὁποῖα ἀναγείρει ἡ Λαμνικὴ ἐπιτροπὴ, κατωθεν ἀκριβοῦς τῆς ἰδιοκτησίας του, νὰ συμβαδίσῃ μετ' ἐπὶ τὴν πρώτην ἐντύπωσιν τῶν Τουριστῶν αὐτὸ εἶναι ζήτημα τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ συνδυασθῇ μετ' ἐπὶ τῆς ἐπαρκείας τοῦ ὕψους, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖται διὰ μίαν τοιαύτην κατασκευήν.

ψηφισμα.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΥΡΑΝΙΣ 10η. Συνεδρίασις
τῆς 20 Μαΐου 1936.

Τὰ Κοινοτικὰ Συμβούλια Συνεδρῶν συγκαλέσαντες παρὰ τοῦ Προέδρου αὐτοῦ Νικολάου Σαγιά καὶ τῶν Μετῶν Νικολάου Ἀλαμάνου, Σπυρ. Παπαδάτου, Γεωργίου Βραμμένου, Διονυσίου Παπαδάτου καὶ Εὐαγγέλου Ἀλαμάνου, συνελθόντες σήμερον τὴν 21ην τοῦ μηνὸς Μαΐου τοῦ ἐτους 1936 ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 9ην π. μ. ἐν τῷ Κοινοτικῷ Καταστήματι εἰς ἕκτακτον συνεδρίαν κατόπιν ἐγγράφου πρακτικῆς τοῦ Προέδρου κατόπιν συζητήσεως ὁμοφώνως ἀποφαινέται ὅτι ἡ Κοινότης Συνεδρῶν εὐλαδῶς χαιρετίζει τὴν ἀφίξιν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, τοῦ Μεγάλου Συμφιλωτοῦ τῶν Ἑλλήνων, τοῦ ἐκπροσωποῦντος τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐνότητά τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐν τῇ πρωτεύουσιν τῶν Ἰονίων Νήσων ἀφαιλουσῶν τὴν Ἑλευθερίαν τῶν καὶ εἰς τὸν ὑμέτερον ἐνδοξον Βασιλικὸν Οἶκον καὶ εὐχεται τῇ Α. Μ. ὕψιαν καὶ μακροήμερον ἐπ' ἀγαθῶ τοῦ Ἑθνους.

Ἐξουσιοδοτεῖ τὸν κοινοτικὸν ἐμβολὸν ἑορτάζοντος Ἀλαμάνον ὅπως ἐπιδώσῃ ἀντιγραφὸν τοῦ παρὸντος ἀρθροῦ ἐπὶ τῇ Α. Μ. τὸν Βασιλέα κατὰ τὴν ἐνταῦθα ἐκείν του.

Ὁ Πρόεδρος Νικόλαος Σαγιάς. Τὰ μέλη Σπυρ. Παπαδάτος, Ν. Ἀλαμάνος, Εὐάγ. Ἀλαμάνος, Γ. Γραμμένος, Διον. Παπαδάτος.